

סיפורי

מעשיות גליון

לשלחן השבת

פרשת
שמיני
כ"ג אדר ב' שנת
ה'תשפ"ב
שנה 3, גליון 18
(70)

יִצְחָאֵלְאֹרֵי עַל יְדֵי אֲנֻסוֹת הַיָּמִל הַקּוֹזֵשׁ הַרְסֵלֵב

זה מה שקורה כשיוצאים קצת מתוך הדכדוך העצמי ומטיילים, ממילא מתחילים להתחרט על העבר הלא טוב ועל המעשים החמורים שנכשלו בהם, כי כל זמן שהאדם הולך ומסתובב לו בעולם טרוד בענייניו אינו שם על ליבו ואינו חושב על העבר, על התכלית בעתיד, אינו מתבונן מהיכן אני מגיע ולאן אני רץ.

עצה לישוב הדעת.

בפרט בדורנו שאין טיפת מנוחה כי אם יש כבר איזשהו רגע פנוי במשך היום מנצלים אותו להסתכל בפלאפון אולי מישהו כתב לי משהו, אם אכן כתבו "לו" המצב סביר אבל הבעיה מתחילה שלא כתבו לך אישית אלא כתבו לקבוצה המונה עשרות או מאות חברים. הטלפון מוציא את האדם מדעתו זה מוציא אותך מהישוב הדעת האדם כבר לא מתבונן מה תכליתו ומה הן מעשיו וזה גם גורם שיפול יותר לתוך הרע והשטויות.

צא להתבודד.

אבל אדם שמקיים את עצת רבינו הק' אז הוא יוצא לטייל קצת בחוץ והולך לטייל וכלשון הסיפור "פעם אחד יצא לבדו לטיל" תניח את הטלפון בצד ולך לטייל עם הקב"ה.

מותר להתנהג כך?

כשמישמים את העצה של התבודדות מתנוצצת ההבנה שאפילו ונגזר עליו לסבול, אפילו שהחיים שלי נראים כך וציפיתי אחרת, עם כאלו הורים וכוה משפחה, עם אשתי "הזאת" ועם הילדים שלי, ואפילו אם אין לו ילדים. וגם אם אין לי פרנסה כל אחד ותוחלתו המאוכזבת. ההרגש צריך להיות: "יעבור עלי מה שיעבור אני לא אתנהג נגד רצון הבורא ולא אפול ברוחיי".

ואחר־כך חזר למקומו וחזר אל השכרות,

ריפוי הוא תהליך ארוך.

צריך לדעת כשעושים התבודדות, שהשינוי לא בא ביום אחד. אין אפשרות להיפטר בבת אחת מכל הדברים שהתרגלנו בהם שנים רבות, וצריך להפנים זאת, כי מתחילים להתחרט על העבר אבל אחר זמן נופלים שוב

שבת קודש פרשת ויצא תשפ"ב לפ"ק בקידושא רבא אחר התפילה בוויילאמסבורג יע"א, מזורנו ראש הישיבה שליט"א מסר את שיעורו הקבוע בסיפורי מעשיות. מעשה ו"א מבן מלך ובן השפחה שהתחלפו.

תקציר: בן המלך שהחליפו אותו בעת לידתו עם בן השפחה. לכשמת המלך נהיה בן השפחה למלך והיות וריכלו עליו ועל החליפין גירש את בן המלך האמיתי {שהיה עכשיו בן השפחה} עקב כך נהיה הבן מלך האמיתי עצוב ומדוכא על חייו האומללים "למה מגיע לי להיות מגורש הרי ממה נפשך אם אכן היו חליפין אני אמור להיות המלך ואם לא היו חליפין גם כן לא מגיע לי עונש כזה בגלל הרכילות" והלך והטביע את יגונו בטיפה המרה ונעשה שתיין ושיכור.

למה?! למה?! למה!?

שוחחנו כבר בעבר על העניין שכשיש לאדם קושיות על הנהגת השם בעולמו. זה גורם לו לעבור עבירות רחמנא ליצלן, זה מפיל אותו מהדרך הישרה. רואים את זה על בחורים ואברכים, ואני שומע את זה מהם "למה זה מגיע לי למה מגיע לי לחיות כאלו חיים" עד שנופלים לשכרות-למקומות מטונפים וקשים. והכל בגלל שהם מלאים טרוניות על השם ומתרעמים על הנהגת השם.

מספר רבינו

וְהָבֵן הַנֶּ"ל, שֶׁנִּתְגַּרְשׁ (אֲשֶׁר הוּא בֶן הַמֶּלֶךְ בְּאֵמֶת) וְעָשָׂה מִה שֶׁעָשָׂה וּבִזְבוּ מַעֲוֹתָיו, פֶּעַם אַחַד יֵצֵא לְבַדּוֹ לְטִיֵּל.

העצה של רבינו.

עם כל זה פיעמה בו עדיין נקודת הנשמה הפנימית זה מה שגורם לו לצאת לטייל הוא לקח את העצה הידועה לצאת כל יום להתבודד שעה בינו לבין קונו.

וְהִנִּיחַ לְשֵׁכֵב, וְבָא לוֹ עַל דַּעְתּוֹ מִה שֶׁעָבַר עָלָיו, וְחָשַׁב מִה זֹאת עָשָׂה אֱלֹקִים לִי: אִם אֲנִי הָבֵן מֶלֶךְ בּוֹדְאֵי אֵינּוּ רְאוּי לִי זֹאת, וְאִם אֵינִי בֶן הַמֶּלֶךְ גַּם־כֵּן אֵינּוּ מִגִּיעַ לִי זֹאת, לְהִיּוֹת בּוֹרֵחַ וּמְגָרֵשׁ. וְנִתְיָשַׁב בְּדַעְתּוֹ: אֲדַרְבְּא, אִם־כֵּן, שֶׁהַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ יִכּוֹל לַעֲשׂוֹת כְּזֹאת, לְהַחֲלִיף אֶת בֶּן הַמֶּלֶךְ וְשִׁיעֲבַר עָלָיו כְּנֶ"ל, אִם־כֵּן הִיתְכֵּן מִה שֶׁעָשִׂיתִי? וְכִי כֵּן הִיָּה רְאוּי לִי לְהִתְנַהֵג כְּמוֹ שֶׁעָשִׂיתִי? וְהִתְחִיל לְהַצְטַעַר וּלְהִתְחַרֵּט מְאֹד עַל הַמַּעֲשִׂים רָעִים שֶׁעָשָׂה.

כשמגיעים כאלו בעלי מומים לפני הקב"ה לזה חסר יד לזה גלגל, ההוא פסח והשני עוור אין פועלים בקטרוגם מאומה.

תיאור הבעלי-מומים.

מוהרא"ש תיאר פעם בשיעור איך שמגיעים כל המלאכים הפצועים הנ"ל איך זה נראה בשמים שמגיע מלאך אלם ואומר "אה... אה..." אין לו כבר פה לדבר. וזאת למה? כי החוטא צעק להשם "אני רוצה לעשות רק טוב ואני מקבל על עצמי לעשות רק טוב".

העצבות חמורה מהכול.

אבל זה צריך חיזוק תדיר. כי עיקר הרצון של היצר הרע הוא להפיל את האדם בעצבות, כי הוא הרי יודע שעברות אפשר למחוק כליל ע"י תשובה. ולכן הוא רוצה לשבור את האדם, וממילא הוא כבר לא יתפלל ולא ילמד, ולא יהיה לו חשק וטעם לפתוח גמרא. רצונו שלא יקרא פרקי משניות ותהילים, ולכן הוא מפיל את האדם שוב ושוב, כדי שהאדם יאבד את המוטיבציה והרצון להתקדם. {ומאותו הסיבה הוא מונע מאנשים לסיים מסכתות כי הוא יודע שזה יביא אותם לשמחה והתרוממות} ולכך מוטל עלינו להתגבר נגדו ביתר שאת ועזו, להמשיך לצעוק אל השם, וגם אם נפלנו לא להתייאש ולא ליפול ברוחנו, רק לצעוק "אני רוצה להיות טוב" וכך נפצע את המלאכים העומדים עלינו לכלותינו.

יש לך רגליים? צא להתבודד!!!

אומרים בתפילת שבת בפיוט "נשמת" ואילו פינו מלא שירה כים ולשונו רינה... ושפתותינו שבח... ועינינו מאירות... וידינו פרושות... ורגלינו קלות כאילות אין אנו מספיקים להודות לך השם אלוקינו דהיינו שעם כל האיברים הנמנים לעיל חייבים להודות להשי"ת. ולכאורה צריך ביאור, מילא הפה, הלשון והשפתיים נבראו להודות להשם, ואפילו העיניים והידיים אפשר להודות במבט עין ובנתינת יד, אבל רגליים מעולם לא שמענו שאחד יודה לחבירו ע"י הסטת הרגל? תירץ לי ר' יצחק שעל כרחך שהרגליים נצרכים להתבודדות, ללכת להודות להשם על כל הטוב שגמלנו בכל עת.

התבודדות מעלה חשובה מאד.

בכלל לצאת החוצה זה דבר טוב מאד, זה מוציא את האדם מקטנות המוחין שלו. לפעמים אדם יושב שעות ארוכות לבד במשרדו או בביתו, אם היה יוצא הארבע אמות שלו הוא היה רואה שיש עולם יפה וזוהר, השם ברא עולם נפלא. השם ציווה לנח צא מהתיבה "צא מהקטנות המוחין צא מההגבלות שיצרת סביבך שלא נותנות לך את האפשרות להתקדם" עד מתי תסתגר במשרד מהבוקר עד הלילה, וכל פעם שאשתך מבקשת בטלפון שתשוב הביתה אתה עונה: אני כבר חוזר עוד רגע כבר חוזר. צא מהצינוק. אזי תקבל טעם טוב לצאת שוב פעם, ואח"כ נראה כבר כמה רצון יהיה לך להשקיע במשרד השומם

לצאת להליכה!

זה גם חשוב מאד לשלום בית, אישה יושבת בבית

לאותם מקומות, שכבר התחרטנו עליהם ונפרדנו מהם "לצמיתות". וצריך להיות חזק מאד בדעתו לא ליפול מקשיים בדרך, אלא שוב להתחרט על העבר ועל הנפילה ושוב פעם לעזוב את הרע לצמיתות. אלא מה, שישנם סיכויים רבים שנכשל שוב, ונצטרך להתחזק פעם נוספת וחוזר חלילה ולכן גם בן המלך אחר שכבר עזב את השתיה נפל אליה שוב.

אך מחמת שכבר התחיל להתחרט, היה מבלבל אותו המחשבות של חרטה ותשובה בכל פעם.

עבירה לא מושלמת.

כתוב בסיפור שאפילו שהוא נפל שוב לטיפה המרה עם כל זה היות וכבר התבודד קצת אז הוא לא היה שלם עם זה כמקודם מצפונו נקף בקרבו, ומחשבות חרטה מילאוהו, על שאינו יכול להתגבר על תאוותיו. זה ממש מה שרבינו אומר "פעלתי אצל אנשי שגם אם יעברו על רצון הבורא ח"ו, הם לא יעשו זאת בלב שלם" כי כאשר מתמידים להתבודד, מתבוננים: הרי יש לנו תפקיד למלא בעוה"ז זה מציק ולא נותן מנוחה, וממילא גם אם ל"ע נכשלים אי אפשר לעבור ברוגע ותמיד יצוצו הרהורי החרטה באמצע.

אל תיפול ברוחך.

אבל האדם חושב הרי כל פעם שאני מקבל על עצמי להיות יותר טוב זה לא מחזיק מים ואני נופל שוב ושוב אומנם לפעמים היצר מפתה את האדם במחשבות זרות "הרי גם כשקיבלת על עצמך להשתפר לא התכוונת ברצינות, והראיה שנפלת. כל מה שקיבלת על עצמך זה היה רק להשקיט את מצפונך שבער בתוכך ולא נתן לך מנוח, אז אתה מרמה את עצמך, ואומר מהיום אהיה יותר טוב, אבל תכלית לא זאת במילימטר מהמקום שלך" ולכן צריך התחזקות תדיר לא להשתכנע מכל תחבולות היצר שאורב לפתחך להפילך בשאול תחתיות. ולדעת שכל אנחה שנאנחת וכל החלטה שקיבלת עליך לא היו לריק זה פעל שהנפילה הבאה תהיה בפחות שלימות.

מלאכים מקטרגים.

בכלל חשוב להבין מה שידוע שמכל מעשה לא טוב נוצר מלאך מקטרג רח"ל ולמשל ילד שחוטא נוצר מלאך קטן ואילו בוגר שחטא המלאך גדול. בגלל שלפי גודל הבנתו בחומרת מעשיו נוצר המלאך שהוא "קומה שלימה" בעולמות הסט"א ואם חס ושלום, חס וחלילה, נופלים בפגם הברית בהוצאת זרע לבטלה רח"ל נעשים משפחות שלמות ועולמות רבים לסט"א רחמנא לשיזבן והם מקטרגים על האדם שעשה אותם והם תובעים בבי"ד של מעלה שיענישוהו על חומרת מעשיו.

הדרך לחסל את המקטרגים.

אם לוקחים את העצה של רבינו ונאנחים להשם וצועקים ומתחרטים על העבר ושופטים את עצמינו ואומרים "ריבנו של עולם מה עשיתי איך יכולתי לעבור על ציוויך". הוא מנקר את עיני המקטרגים וכששוב נאנח הוא מוריד להם את הידיים וכששוב מתחרט הוא מוריד להם את הרגלים. ואזי

שבועות שלמים, לפעמים היא לא יוצאת מהבית משבת לשבת, בגלל שהיא עסוקה לגדל את הילדים. צריך לפנות זמן, לפחות פעם ביום, כשהילדים נמים את שנתם, לצאת להליכה קצרה בחוץ. אפילו שבדרך כלל לא משאירים ילדים קטנים לבד בבית. זה לא נקרא להשאיר לבד, לא צריך להתרחק מהבית, וכמו שאפשר לצאת למרפסת לזמן קצר, אפילו שהילדים ישנים כעת בבית, כך אפשר גם כן לצאת החוצה, לשאוף אוויר צח. זה מוציא את האנשים מהצמצומים וההגבלות הדמיוניות.

ההודיה מגרשת את הפחד.

כשיושבים בבית הרבה זמן מתחילים לעלות כל מיני פחדים אוי מה יהיה? מה יהיה? למה אין לנו כלום אבל כשיוצאים החוצה נפתח הדעת ואזי רואים בעיניים איך הכול לטובה, והלב מאליו מתחיל להודות, ברוך השם שיש לנו את זה ואת זה, אמת יש גם דברים לא נחמדים, אבל ברוך השם הכול עם המון רחמים וחסדים.

השמחה מעלימה כאבים.

הודיה להשם מביאה בריאות! יש אנשים שכל היום עסוקים בכאבים, כל העצמות כואבות להם, דירתם השניה היא אצל האורטופד. יש אנשים שכל תקופה צריכים לבקר רופא אחר, כל יום הם מרגישים כאבים חדשים גם נושנים, אין להם מנוחה מחמת רוב הכאבים והמיחושים השונים, ובאמת כואב להם אבל כשמתחילים להודות נהיים אנשים שמחים, ונעלמים כל המכאובים ונפסקים הלחצים.

פחד הורג!

שחו לי אנשים שכל יום לפני השינה הם בודקים אם אין לו גבשושית בראש. אולי מתגבשת לו איזה גבשושית על הבטן, אולי אני חולה במחלה ממארת ח"ו. אבל צריך לדעת שהפחד והמתח מסוכנים בהרבה מהמחלה עצמה. לחץ זה הדבר המסוכן ביותר זה הורג את הבן אדם.

תראו מה ארע עם הקורונה אמנם עדיין שומעים ל"ע על אנשים שמתים מהנגיף, אבל זה ללא השוואה כלל לכמויות הגדולות של הנפטרים בתחילת ההתפרצות רח"ל. והסיבה לכך הוא הפחד והאי בהירות שהיו בתחילה, גרמו להרוגים רבים יותר מהנגיף עצמו. סיפר לי אחד ממתנדבי "הצלה" שבהתחלה היו אנשים שהתפרקו לו באמבולנס "אני הולך למות אני הולך למות", מה איתך אתה הורג את עצמך עם הפחדים המופרזים האלו. אבל היו אנשים שעברו את זה קל, כי הם אמרו מה הבעיה אין מה לפחד לא יקרה כלום, והם אכן החלימו מהר יותר.

ה"בן איש חי" חיבר פי" על הש"ס ונקרא בן יהודע הוא מביא שם {בב"ק דף ס"ג} מעשה נורא שבזמן התפשטות מגיפת הכולירע רח"ל, מצאו את מלאך המוות העסוק, שאלו אותו הגד נא כמה עתידים למות בעירנו ממגפה זו, ענה חמשת אלפי איש. לכשנסתיימה הגזרה הקשה, וספרו את מנין הנספים הגיעו לחמש עשרה אלף נפטרים, עבר זמן והנה שוב פוסע לו מעדנות ה"מלאך מלא עיניים", ניגשו אליו תכף והחלו להוכיחו, למה שיקרת אמרת שימותו רק חמשת אלפים, ולמעשה מנינו והנה הרגת פי שלשה,

השיב לא נפל מדבריי ארצה, אכן רק חמשת אלפים מתו מהמגפה, וכל שאר הנספים לא מתו כתוצאה מהמגפה, רק מהפחדים והדמיונות מה הולך לקרות. וממילא מסיק הבן איש חי שעדיף תמיד לדעת כמה שפחות על צרות וכדו' בכדי לא להיכנס לפחדים מיותרים ומסוכנים. כי הפחד והפאניקה הורגים יותר מכל המחלות גם יחד.

כל אלו שמתים מהלחץ זה באשמתם הם יכלו להציל את עורם לו רק שמעו לעצה לצאת להודות להשם תודה על החיים שניתנו לי תודה שאני יכול ללכת שאני שומע וכו' זה היה מחזק אותם ומכניס בהם מוטיבציה לחיים אזי היו עדיין מתהלכים כמה מהם בינינו.

גם חשוב לדרבן את האישה שתצא לפעמים החוצה ותראה את העולם שתריח את הטל תשמע את הציפורים המצייצות ותחוש את השמש המלטפת, בכלל טוב גם ללכת לים או נהר רבינו הקדוש כותב בספר המידות {תשובה אות נ"ט} מי שאינו יכול לבכות הסגולה שישב במקום ששופכין שם שני נהרות ביחד" שם הלב נפתח כשהאישה בעצבות היא ממורמרת על בעלה, מלאה מרירות על כל העולם, מסוכסכת עם משפחתה לא מדברת עם אף אחד, ולפעמים אפילו מעיין דמעותיה נגעל, זה מצב לא תקין אזי הולכים לים ורואים את המרחבים האין סופיים אוניות אימתניות, מי ברא את כל אלה מי יוצר ומחיה אותם בכל רגע, השם בטובו ובחסדו שמחיה ומהוה בכל עת את כלל העולם ואם הוא דואג לכולם הוא יכול לדאוג גם לי האישה הקטנה והפשוטה הנצבה לפניו זה מה שכתוב כאן בסיפור "פעם אחד יצא לבדו לטייל" מיד התנוצצה ישועתו.

פֶּעַם אַחַת הִנִּיחַ עֲצָמוֹ לְשֵׁכְבוֹ. וְחָלַם לוֹ, אִיךְ שֶׁבְּמִקְוֵם פְּלוֹנִי יֵשׁ יָרִיד בַּיּוֹם פְּלוֹנִי, שִׁילֵךְ לְשֵׁם. וְמָה שִׁזְדַּמֵּן לוֹ בְּרֵאשׁוֹנָה אֵיזָה עֲבֻדוֹת לְהִשְׁתַּכֵּר, יַעֲשֶׂה אוֹתוֹ הָעֲבֻדוֹת, אֵף אִם אֵינּוּ לְפִי כְבוֹדוֹ. וְהִקְיִן.

זה הדבר הראשון כשאדם רוצה להצליח דבר ראשון שייצא לדאוג לפרנסתו הבן מלך נפל למקומות מתועבים מקומות של ריקודים ועבירות שקשה מאוד לצאת מזה, ובחלומו "נאמר לו מה שזדמן לו בראשונה איזה עבדות להשתכר יעשה אותה עבדות אף אם אינו לפי כבודו" זה המפתח הראשון לתחילת גאולת הנפש מייסוריה, אל תבחן, זה כן מתאים לי, וזה לא מתאים, אפילו אינו לפי כבודו העיקר תשתכר בעבדות כל שהוא. זה לימוד גדול כמה בטלני איכא בשוקא אנשים מסתובבים חסרי מעש בדמיונם להתעשר על ידי שימכרו מוצרים ב"אמזון" בינתיים הוא משועמם לא עושה כלום עם עצמו במשך היום, למה אינך עושה כלום? עשה משהו עם זמנך צא לעבוד באפיית מצות וכדו' רחם עליך עבוד לפרנסתך ואפילו אם אינו לפי כבודך אפילו אם להבנתך עבודה זו לא מחמיאה, אל תמתין עד שיציעו לך איזהו משרה נחשקת, אם הציעו לך איזה שהן עבודות תפוס אותן בשתי ידיך.

אותו הדבר גם בשידוכים יש כאלו שמתבגרים והולכים ועדיין לא מצאו את זיווגם, כי זה לא מתאים להם, וההוא למטה מכבודם "למה זה לא מתאים? להישאר רווק יותר מתאים לך?" {בסעודת שבת אתמול צחקנו הרבה זה יסוד גדול לערוך שולחן שבת בצורה מעניינת לילדים בכדי

תבלה איתם, שחק איתם, תן להם חיים.

מגיעים אלי בחורים ואברכים לדבר ולהתחזקות, יש כאלו שמבחוץ הם נראים כאחד האדם, אבל הם אומרים לי: עזור לי ראש הישיבה אני כבוי אין לי כח לכלום, אין לי חשק להתקדם אין לי רצון לעמול ולראות תוצאות, בילדותי כיבו אותי לא נתנו לי לנשום, לא להאמין אלו ביטוים אי אפשר לראות עליהם כלום אבל את הנעשה אין להשיב, העליבו אותי, השפילו אותי, פגעו בו, לא כ"כ התייחסו אליו ואלו התוצאות.

אל תטעו בדברי שכל מה שהילדים רוצים הם יקבלו בוודאי ברור הדבר שצריך לשים לילדים גבולות ברורים ולעמוד עליהם בכל התוקף, אתם מוזמנים אלי הביתה לראות איך אני עומד על הגבולות בכל הכוח שלא יפרצו, אבל להכאיב להם להעליב אותם ולפעמים עוד בשביל אינטרסים אישיים חס ושלום אסור לעשות את זה.

תקשיב לבן שלך תן לו מחמאה, מה יקרה אם תגיד לו "שימחת אותי מאוד, ידעת היטב את החומר" ילד אחד אצלינו כתב לי מעשה מתפילה: הוא ביקש מהשם שהמחנך יתן לו טפיחת שכם, ואכן נענתה תפילתי והרבי נתן לו טפיחה, ולפי דרכנו למדנו שילדים לא צריכים מתנות יקרות, ילדים מסוגלים ללמוד שבוע שלם ביגיעה והתמדה בכדי לקבל בסוף טפיחת שכם או צביטת לחי ושיגיד לו ברור אתה כזה ילד מקסים נהייתי ממך מעל ומעבר, זה מחייה את הילד כמו אוויר לנשימה, הוא מרגיש ואומר תודה השם שיש לי כאלו הורים חמים ואוהבים.

כך גם עם האישה בבית, אישה רוצה בעל חם שיקשיב לה ויתעניין בה, אנשים חושבים שבבית א"א להיות עובד השם. זה לא נכון, דייקא בבית אפשר להיות ירא שמים להיות דבוק עם הקב"ה כשנמצאים בבית עם האישה והילדים אין גשמיות אין רוחניות אין תאוות, רבינו כותב {שיחות הר"ן סי' נ"א} וז"ל וכנגד התאוות המטרידים את האדם באמת אין נמצא שום תאוה כלל כי אכילה ושתייה הוא הכרח לקיום הגוף וגם בנים מוכרחים להוליד וכל זה האדם מוכרח ואם כן אין שום תאוה כלל רק שצריכים להתנהג בהם בקדושה ובטהרה. ע"כ אם מכניסים את השם לבית מדברים אל השם ומכוונים אליו אזי כל התאוות אינם כלא היו.

עוד מוסר השכל צריך לצאת מכאן שבאם אדם נפל למקום שנפל אפילו לשאול תחתיות ומתחתיו, מקומות שאיני יכול לפורטם בשפתיי {בסיפור רבינו לא כתב וכו' על המקומות שנפל לשם הבן מלך אלא ביאר בפרוטרוט כל המקומות בשעת אמירת השיעור דילגתי עליהם איני מסוגל להוציא אותם מפ" אבל מה - "פעם אחד שיצא לטייל ובא לו על דעתו מה שעבר עליו" מני אז התגלגל והתהפך כולו לטובה ונהיה לבסוף ירא שמים באמת.

השם יעזור שנלך בדרכי רבינו הק' ואז יהיה לנו חיים יפים

אחר השיחה שרו ראש הישיבה והתלמידים "שבת קודשינו מחמד עינינו מאיר עינינו בזכות רבינו, אשרינו מה טוב חלקינו שזכינו להתקרב לרבינו".

שלא יחפשו כל העת איך לברוח מהסעודה {אחד מבני סיפר בדיחה; לבחור מבוגר כבן ארבעים הציעו שידוך והוריד אותה בטענה "הרי את אמא שלה לא רציתי למה שארצה אותה?"

והק"ן. והחלום הזה נכנס לו מאד במחשבתו. פי לפעמים עובר הדבר תכף מן המחשבה, אך דבר החלום הזה נכנס הרבה במחשבתו. אך אף-על-פי כן היה קשה בעיניו לעשות זאת, והלך יותר אל השתיה. וחלם לו יותר החלום הנ"ל כמה פעמים, ובלבל אותו מאד.

פעם אחת היו אומרים לו בחלום: אם אתה רוצה לחום על עצמך, תעשה כנ"ל! והכרח לקיים את החלום. והלך ונתן מותר המעות שהיה לו עדין על האכסניא, גם המלבושים השובים שהיה לו הניח גם-כן על האכסניא. והוא לקח לעצמו מלבוש פשוט של סוחרים, בגון (אפינטשע) ונסע על היריד ובא לשם.

זה גם כלל חשוב אם רוצים להתקדם בחיים חייבים להשכים קום אם רוצים לרכוש ביריד מוכרחים לקום מוקדם בבוקר אין מצב שקמים מאוחר ומצליחים במשהו בחיים

והשכים והלך על היריד. ופגע בו סוחר אחר, ואמר לו: רצונך להשתפר באיזה עבודת? השיב לו הן. אמר לו: אני צריך להוליד בהמות, תשכיר עצמך אצלי? והוא לא היה לו פנאי לישב את עצמו בזה, מחמת החלום הנ"ל. וענה ואמר תכף הן! והסוחר שכרו תכף. ותכף התחיל לשמש עמו ולצוות עליו, בדרך הארון על משרתיו. והוא התחיל להסתכל בעצמו: מה עשה?! כי בודאי אין ראוי לו עבודת בזה, כי הוא איש רך, ועתה יצטרך להוליד בהמות ויכרח לילך רגלי אצל הבהמות. אך אי אפשר להתחרט.

הוא הרי לא היה רגיל שמצווים לו ומושלים עליו בחייו הוא אף פעם לא עבד. הסיפור עוד מתארך ומסתעף אי אפשר לגמור אותו בשיעור אחד מכל מקום הסיפור מסתיים טוב שהוא חזר להיות צדיק ומלך על כל העולם

בואו וננישם את עצת רבינו לצאת להתבודד הזמן הכי מתאים לזה הוא בבוקר העולם לח עדיין מהטל השמש נעימה כל הבריאה יפה וזכה זה הזמן להתיישב קצת בדעתנו ולומר "רבוננו של עולם אם גזרה חכמתו העליונה שהחיים שלי יראו כך אם אין לי כל מה שציפיתי וכי זו סיבה שאפרוק מעלי את עול התורה? מתי אזכה כבר להתנהג כמו שצריך? מתי אהיה יהודי שמח בכל מצב? מתי אדבר יפה לאנשים? מתי אתחיל להשקיע באשתי ובילדי, אני כל כך עסוק אין לי זמן אליהם אני עובד קשה בשביל שיהיה לי לפרנסם בעתיד הרחוק.

אנשים חושבים שזה טוב לילדים שהם עובדים עד מאוחר כי כך לא יחסר לילדים כל טוב, אבל זה טעות גדולה ונפוצה, כי ילדים לא צריכים כסף, הם לא צריכים מתנות יקרות, הם צריכים אבא שמתייחס אליהם יפה, הם רוצים שתחזור מוקדם הביתה שיהיה לך זמן אליהם להקשיב להם, לחוות איתם את חוויות היום יום שלהם, עם כסף הם כבר יסתדרו בלא העת בלעדיך. אבל מה שאתה מונע מהם עכשיו אין לה תחליף, שב איתם צחק איתם,